

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाली सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डली - संख्या सत्रौँ

Jeff Pippenger

2025-12-23

संख्या सत्रह

हामीले अधिल्लो लेख अब्राम र पावलका भविष्यवाणीहरूको एउटा अपूर्ण विचारसँग समाप्त गरेका थियौं, जसले पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति ४३० वर्षको अवधिलाई उत्पन्न गर्छ, जो ३० वर्षपछि ४०० वर्षले बनेको छ। मेरो अनुमान छ, धर्मशास्त्रीय क्षेत्रमा कतिपयले ३० वर्षलाई ४०० वर्षपछि आउने अवधि ठान्न सक्छन्, तर सामान्यतया विचार गर्दा ती तीस वर्षहरू उक्त अवधिको प्रारम्भमा नै राखिन्छन्। के यो ४०० पछि ३० हो, वा ३० पछि ४००? यो तीसपछि चार सय हो, किनकि तीस वर्षको अवधिलाई स्थापित गर्न, जो अर्को दोस्रो भविष्यवाणीय अवधिसँग सम्बद्ध छ र त्यसैद्वारा अनुसरण गरिएको छ, त्यहाँ धेरै साक्षीहरू छन्।

उत्पत्ति ४१:४६ मा यूसुफ फिरऊनको सेवामा प्रवेश गर्दा तीस वर्षका थिए। त्यसपछि सात वर्षको प्रशस्तता आरम्भ भयो, जसको पछि सात वर्षको अनिकाल आयो। यूसुफ, ख्रीष्टको एक प्रतिरूपको रूपमा, तीस वर्षको उमेरमा, २५२० दिनका दुई अवधिहरूद्वारा पछ्याइए। जब ख्रीष्ट तीस वर्षका हुनुहुन्थ्यो, त्यसपछि १२६०-१२६० का दुई अवधिहरू आए, जसले मिलेर २५२० बनाउँछन्; र यसरी त्यो दुई राज्यहरूमाथि सात समयसँग सम्बन्धित हुन्छ।

२ शमूएल ५:४ मा लेखिएझैं, दाऊद तीस वर्षका हुँदा राजा भए, र उनले चालीस वर्ष राज्य गरे। दाऊद ख्रीष्टको प्रतिरूप हुन्, र जब ख्रीष्ट तीस वर्षका हुनुहुन्थ्यो, उहाँले बप्तिस्मा लिनुभयो र त्यसपछि चालीस दिनसम्म उजाडस्थानमा लगिनुभयो; अनि आफ्नो बप्तिस्माद्वारा प्रतिरूपित भएको उहाँको पुनरुत्थानपछि, उहाँ चालीस दिनसम्म रहनुभयो र चेलाहरूलाई प्रत्यक्षरूपमा शिक्षा दिनुभयो। क्रूसमा, तिनीहरूको करारको इतिहासको आरम्भमा उजाडस्थानमा चालीस वर्षसम्म मर्दै हिँड्नुपरेको घटनासँग समानान्तर रूपमा, यरूशलेमको विनाश दयावश चालीस वर्षसम्म स्थगित गरियो।

इजकिएल १:१ मा अगमवक्ता हुन बोलाईँदा इजकिएल तीस वर्षका थिए। इजकिएलको तीसौँ वर्षपछि आएको अवधिको चर्चा गर्न म अहिले समय लिनेछैन, तर उनको सेवाकाल कति लामो थियो भन्ने स्थापित तथ्यहरूको एउटा संक्षिप्त AI-सारांश यहाँ समावेश गर्नेछु। “इजकिएलका अगमवाणीहरू पुरानो नियममा सबैभन्दा सटीक रूपमा मितिबद्ध गरिएकोमध्ये पर्दछन्, र सम्पूर्ण पुस्तकभरि १३ वटा निश्चित मितिहरू दिइएका छन्। यी सबै यहोयाकीनको निर्वासनको वर्षबाट गणना गरिएका छन् (ईसा पूर्व ५९७ लाई वर्ष १ मानेर), जसले करिब २२ वर्षसम्म फैलिएको स्पष्ट कालक्रमिक रूपरेखा प्रदान गर्दछ।”

येशू बप्तिस्मा ग्रहण गर्नुहुँदा तीस वर्षको हुनुहुन्थ्यो, अनि त्यसपछि उहाँले धेरैजनासँग एक हप्तासम्म करारलाई पुष्टि गर्नुभयो।

विरोधी ख्रीष्ट भविष्यवाणीगत रूपमा ख्रीष्टकै प्रतिरूपद्वारा शासित छ, र जसरी स्वर्गीय महायाजकको रूपमा आफ्नो कार्यभार ग्रहण गर्न ख्रीष्टले तीस वर्षको तयारी गर्नुभयो, त्यसरी नै विरोधी ख्रीष्टका लागि चिनाइएको तीस वर्षको भविष्यवाणीगत तयारीको अवधि 508 मा “daily” हटाइएदेखि 538 सम्म थियो। जब पापसत्तालाई एक जालसाजी महायाजकको रूपमा सामर्थ्य प्रदान गरियो, ठीक त्यसरी नै जसरी आफ्नो बप्तिस्मामा ख्रीष्ट शक्तिद्वारा अभिषिक्त हुनुभएको थियो; किनकि पापसत्ताको अन्धकारका 1260 वर्षहरूले उहाँको बप्तिस्मादेखि क्रूससम्मका शुद्ध ज्योतिका 1260 दिनहरूसँग समानान्तर रहने थिए, जुन 1798 मा पापसत्तामाथि आएको प्राणघातक घाउसँग मेल खान्छ।

तीस-वर्षीय अवधिबाट सुरु हुने यी अधिल्ला कुनै पनि द्विगुणित अवधिहरूले अब्रामको आफ्नो तीन-चरणीय करार-प्रक्रियामा भएको पहिलो कदमलाई पूर्वगमन गर्दैनन्। त्यसैले अब्रामको नै पहिलो उल्लेख गरिएको छ, यद्यपि पावलको दोस्रो साक्षीद्वारा पुष्टि भएपछि मात्र त्यो त्यसरी हुन सक्थ्यो। जब पावलले आफ्ना वचनहरू लेखे, तब ४००-वर्षीय भविष्यवाणी ४३०-वर्षीय भविष्यवाणी बन्यो, जसमा पहिलो ३० वर्षलाई अन्तिम समयावधिबाट पृथक् राखिएको छ।

म यो दाबी गर्दछु कि ख्रीष्टको चरित्रको आधारमा, जसलाई अल्फा र ओमेगाको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, एक लाख चवालीस हजारको करार-प्रक्रियामा—जो अब्राम र पावलको तीस वर्षपछि चार सय वर्ष आउने द्वैध भविष्यवाणीको ओमेगा हुन्—त्यसको समकक्ष करार-इतिहासको ओमेगामा अवश्य हुनुपर्छ, जुन एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने इतिहास हो। तीस वर्षको एउटा अवधि, त्यसपछि अर्को भिन्न अवधि, समय लागू नगर्ने तर अब्रामको आधारभूत ४३० वर्षको भविष्यवाणी पूरा गर्ने ढङ्गमा अवश्य पूरा हुनुपर्छ। यदि तपाईंले अधिल्लो कथन फेरि एकपटक पढ्नुभयो, र त्यसपछि यस बिन्दुमा फर्केर अगाडि बढ्नुभयो भने, राम्रो हुनेथियो।

येशू, योसेफ, दाऊद र इजकिएल—यी सबै अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूलाई प्रतिरूपित गर्ने कार्यको तयारीमा तीस वर्षसम्म रहे। अगमवक्ता इजकिएल, ख्रीष्ट पुजारीको प्रतिरूप योसेफ, र राजा दाऊद। चारवटा प्रतीकहरू, तर स्वर्गीय महायाजकलाई प्रतिनिधित्व गर्ने ती प्रतीकहरूमध्ये एउटाको मानवीय र दैवी प्रतिनिधि छ। ती चारै साक्षीहरू अब्रामका ३० वर्षसँग, त्यसपछि आउने एउटा भविष्यसूचक अवधिसँग, पूर्ण सहमत छन्।

ख्रीष्टविरोधी तीस वर्षसम्म तयारीमा रह्यो, त्यसपछि १२६० वर्षसम्म सामर्थ्य प्राप्त गर्‍यो, जबसम्म उसले १७९८ मा आफ्नो पहिलो मृत्यु प्राप्त गरिन। ऊ दोस्रो मृत्युको प्रतीक हो, किनकि अनुग्रह-अवधि बन्द हुँदा ऊ फेरि मर्छ। दोस्रो मृत्यु अनन्त मृत्यु हो। हामी जीवित हुनुभएका मुक्तिदाताको सेवा गर्छौं, किनकि ख्रीष्ट अनन्तकालको लागि मर्नुभएन; उहाँले दोस्रो मृत्यु मर्नुभएन। जब पापतन्त्रको घातक घाउ निको हुन्छ, तब प्रकाश १३ ले पहिचान गराउँछ कि ऊ फेरि ४२ महिनासम्म राज्य गर्नेछे, जसले समयको तत्त्वविनाको एउटा भविष्यसूचक अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

जब उनी आइतबारको व्यवस्थाको समयमा पुनरुत्थान गरिन्छिन्, तब उनको कार्यको विरोध गर्ने सेना ती हुन् जो प्रकाश ११ का साढे तीन दिनको अन्त्यमा पुनरुत्थान गरिएका थिए। दुई पुनरुत्थित शक्तिहरू, जसमध्ये दुवै ध्वजचिह्नहरू हुन्—एउटा सातौँ-दिनको विश्रामदिनको, र अर्को सूर्यको—सम्पूर्ण संसारका लागि सन्दर्भबिन्दु बन्छन्, जब मानवजातिले जीवन वा मृत्युका लागि आफ्नो अन्तिम छनोट गर्दछ।

आइतबारको व्यवस्थाको समयमा, प्रतिख्रीष्ट, जो जनावर पनि हो, उसले अजिङ्गर, आफैं (त्यो जनावर), र झूटा अगमवक्ताको त्रिविध एकतालाई प्रतिनिधित्व गर्नेछ। ती तीन शक्तिहरू परमेश्वरको मण्डलीको विरुद्ध एक हुनेछन्, जुन सबै पर्वतहरूमाथि उच्च पारिनुपर्ने हो। परमेश्वरको विजयी मण्डली तयारीको तीस वर्षमा छ—शाब्दिक तीस वर्ष होइन, तर तीससँग सम्बद्ध एक स्थापित भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि, जुन १८४४ मा दिइएको आज्ञापछि पनि भविष्यवाणीको रूपमा अझै प्रभावमा छ, यसले भविष्यवाणीसम्बन्धी समयको प्रयोग अब उपयुक्त रहेन भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ। यो देख्न सरल छ कि ती तीस वर्षले अगमवक्ता, पूजाहारी, र राजा का लागि तयारीको एक अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले विजयी मण्डलीको रूपमा महिमाको राज्यलाई प्रतिनिधित्व गर्नेछन्। इजकिएल, ख्रीष्ट, यूसुफ, र दाऊदका चार साक्षीहरूले त्यही समयावधिमा परमेश्वरको राज्यको अधिकारलाई प्रतिनिधित्व गर्नेछन्, जुन समयमा पोपतन्त्र र त्रिविध एकताले संसारलाई हार्मगेदोनतर्फ डोर्‍याइरहेका छन्।

संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्थाको समयमा विजयी मण्डली उचालिन्छ, र पुरानो तथा नयाँ करारको साक्षीअनुसार करारका प्रजा, अर्थात् एक लाख चवालीस हजार, पुजारीहरूको एक राज्य बनेछन्।

तिमीहरू पनि, जीवित ढुङ्गाहरूझैं, एक आत्मिक घर र पवित्र पूजाहारीत्वको रूपमा निर्माण भइरहेका छौ, ताकि येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरलाई ग्रहणयोग्य आत्मिक बलिदानहरू चढाउन सक। १ पत्रुस २:५।

मन्दिरमा सेवा गर्न प्रारम्भ गर्दा पूजाहारीहरू तीस वर्षका हुनुपर्ने थियो; त्यसैले आइतबारको व्यवस्था आउनुअघि त्यस्तो एक समयावधि हुन्छ, जसमा पहिला फलको डोलाउने भेटीको रूपमा सेवा गर्न एक पूजाहारीवर्ग तयार पारिन्छ। ती पूजाहारीहरू, जो एक लाख चौवालीस हजार हुन्, करारका दूतद्वारा सम्पन्न शुद्धीकरण प्रक्रियामा लेवीहरूको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। आइतबारको व्यवस्थातर्फ लैजाने एउटा भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि छ, जसमा शुद्धीकरणको एक प्रक्रिया पछिल्लो वर्षाको समयावधिका लागि पवित्र पारिएको सेवकाई तयार गर्छ। यो तयारी आइतबारको व्यवस्थामा आएर समाप्त हुन्छ; त्यसैले तीसको अवधि पूजाहारीहरूको तयारीलाई जनाउँछ, र यसरी त्यो पूजाहारीका लागि आवश्यक उमेरसँग मेल खान्छ। प्रधानपूजाहारीको रूपमा ख्रीष्टले आफ्नो सेवकाई तीस वर्षमा प्रारम्भ गर्नुभयो, र यूसुफले ख्रीष्टको प्रतीकत्व गर्ने भएकाले उसले पनि आफ्नो सेवा तीस वर्षमा प्रारम्भ गर्यो। नक्कली ख्रीष्ट पनि तयारीका तीस वर्षमा थियो; त्यसैले तीस वर्षको अवधि एक पूजाहारीवर्गको तयारीलाई जनाउँछ भन्ने कुराका हामीसँग तीन साक्षी छन्।

“निकट भविष्यमा आउने महान् विषयले ती सबैलाई छुट्याइदिनेछ, जसलाई परमेश्वरले नियुक्त गर्नुभएको छैन, र उहाँसँग पछिल्लो वर्षाका निम्ति तयार पारिएको एक शुद्ध, साँचो, पवित्र ठहरिएको सेवकाइ हुनेछ।”

Selected Messages, book 3, 385.

बहिनी ह्याइटले प्रत्यक्ष रूपमा सिकाउनुहुन्छ कि जबजब मण्डली शुद्ध हुन्छ, भविष्यवाणीको आत्मा सक्रिय हुन्छ। जब महान् विवादले जंगली झारलाई छुट्याउँछ, तब तपाईंले पवित्रीकृत सेवकवर्ग पाउनुहुनेछ, जो दुवै दैवी र मानवीय हुनुहुने येशू र पूजाहारी योसेफ, येशू र अगमवक्ता इजकिएल, येशू र राजा दारुदबाट बनेको हुनेछ। तीस वर्षद्वारा प्रतीकित अवधिभरि तयार पारिएकाहरू एक लाख चवालीस हजारका बीचमा हुनेछन् र अगमवक्ताहरू, पूजाहारीहरू र राजाहरूको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। यी तीनै जना मनुष्यहरू ख्रीष्टको अगमवक्ता, पूजाहारी र राजाको कार्यका बाइबलीय प्रतीकहरू हुन्, त्यसैले संख्या तीसले हामीलाई यो निष्कर्ष निकाल्न दिन्छ कि तीस वर्षसम्म तयार पारिएका बाइबलीय प्रतीकहरूद्वारा उत्पन्न गरिएका यी तीनवटै वर्गहरूमध्ये प्रत्येकले, जब ख्रीष्टसँग एकसाथ ल्याइन्छ, दैवत्व र मानवताको संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। यसरी, प्रतीकात्मक तीस-वर्षीय अवधिभरि तयार पारिएका ती पूजाहारीहरूलाई मानवतासँग संयुक्त दैवत्वको ध्वजचिह्नको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

अन्तिम पोपीय रक्तपातका ४२ महिना त्यही समयमा घटित हुन्छन्, जब ख्रीष्ट आफ्ना चेलाहरूको व्यक्तिमा ४२ महिनासम्म मानिसहरूका बीचमा हिँड्नुहुन्छ। दासत्व र उत्पीडनका ४२ महिना, जो अब्रामको द्वैध भविष्यवाणीका ४३० वर्षद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, उद्धारमा अन्त्य हुन्छन्। अब्रामका चार सय वर्षहरू लाल समुद्रको उद्धारमा अन्त्य हुन्छन्, जुन पोपका प्रतीकात्मक ४२ महिनाको अन्त्यमा अनुग्रह-अवधिको समापनको एक शास्त्रीय बाइबलीय दृष्टान्त हो।

बयालीस महिना संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतबारको व्यवस्था लागू भएदेखि मानवको अनुग्रह-अवधि बन्द नहुन्जेलसम्मको परीक्षाको समयलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। तर ती ४२ महिनाभित्र, तयारीको तीस-वर्षीय अवधिपछि, ख्रीष्टले अवशेषको व्यक्तित्वमा वाचालाई दृढ गरिरहनुभएको छ। ख्रीष्टको नक्कली पुजारी प्रतिख्रीष्ट आफ्नो अन्तिम अन्त्यमा पुग्छ, ठीक त्यही स्थानमा जहाँ ख्रीष्ट आफ्नो रेखामा मर्नुभयो, जुन ठीक त्यही स्थान हो जहाँ मिश्रका राजा फिरौन आफ्नो रेखामा मरे। कर्मल पर्वतमा बालका अगमवक्ताहरू मारिए, यसरी आइतबारको व्यवस्थामा झूटा अगमवक्ताको मृत्यु पहिचान गरियो। आइतबारको व्यवस्थामा, तपाईंले एउटा झूटा अगमवक्ता पाउनुहुन्छ, जो त्यसपछि मारिन्छ, फिरौनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अजिङ्गर, र पोपतन्त्रद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पशु। यी सबै आइतबारको व्यवस्थामा परमेश्वरका पुजारीहरू, राजाहरू र अगमवक्ताहरूको विरोधमा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। मण्डली आइतबारको व्यवस्था लागू हुनुभन्दा ठीक अघि शुद्ध पारिन्छ र अगमवाणीको वरदान पुनर्स्थापित गरिन्छ—ठीक त्यही स्थानमा जहाँ झूटा अगमवक्ता मर्छ। त्यसपछि युद्ध साँचो वा झूटो अगमवाणी-सन्देशमाथि हुन्छ।

प्रतीकात्मक ३०-वर्षीय अवधिले आइतबारको व्यवस्थाभन्दा अधिको एक अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यो अवधि पुजारीहरूका लागि तयारीको अवधि हो, किनकि ख्रीष्ट सबै कुरामा तिनीहरूका नमुना हुनुहुन्छ, किनकि यिनीहरू नै

थुमालाई पछ्याउनेहरू हुन्। अब्रामको भविष्यवाणीका पहिलो ३० वर्षभित्र वाचा स्थापित गरियो, यसरी यो पहिचान गराउँदै कि पुजारीहरूका लागि तयारीको अवधि जे कुराको प्रतिनिधित्व गर्दछ, त्यो त्यही अवधि हो जसमा प्रभुले अब्रामको अल्फा इतिहासद्वारा पूर्वछायांकित एक लाख चवालीस हजार जनासित आफ्नो वाचालाई नवीकरण गर्नुहुन्छ। त्यो अवधि ती पुजारीहरूका लागि तयारीको समय हो, जसले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा, तीस वर्षको उमेरमा, सेवा गर्न आरम्भ गर्छन्, जब तिनीहरू ख्रीष्ट आफ्नो बप्तिस्मामा भएझैं पवित्र आत्माद्वारा अभिषिक्त हुन्छन्। अब्रामको अल्फा इतिहासबाट निष्कर्ष निकाल्न सकिने अर्को एउटा सत्य यो हो कि, आइतबारको व्यवस्थातर्फ लैजाने उक्त अवधिले जे कुराको प्रतिनिधित्व गरे पनि, त्यो अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण हुनुपर्छ, किनकि ओमेगा सधैं अल्फाभन्दा अधिक शक्तिशाली हुन्छ। आइतबारको व्यवस्था नै ओमेगा हो, जसलाई २२ अक्टोबर १८४४, क्रूस, मिश्रको निस्तार-चाड, आदि इत्यादिद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

आइतबारको व्यवस्था तीस-वर्षीय अवधिद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको कालको अन्त्यलाई जनाउँछ। यो प्रायः प्रत्येक प्रमुख मुक्तिसम्बन्धी कथाद्वारा पूर्वछायाङ्कित गरिएको छ, र यो अब्रामसँग आरम्भ भएको एक चुनिएका जनताको करारसम्बन्धी इतिहासको अन्त्य पनि हो। अवधिको अन्त्यसम्बन्धी यस्तो प्रकारको भविष्यवाणीजन्य प्रमाणको भार, र स्वयं त्यस अवधिको गम्भीर उद्देश्यलाई विचार गर्दा, यसको आरम्भबिन्दु के हुनेथियो?

त्यहाँ तीस वर्षद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एक भविष्यसूचक अवधि छ, जुन साक्षीहरूको बहुलताको आधारमा आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुन्छ। त्यस बिन्दुमा त्यसपछि आउने एक अवधि हुन्छ, जुन विभिन्न संख्यात्मक मानहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र ती प्रत्येक अवधिले आइतबारको व्यवस्थापछि आउने भविष्यसूचक इतिहासको एक रेखाको साक्ष्य प्रस्तुत गर्दछ। ती अवधिहरूमध्ये केहीले मण्डलीय इतिहासको आन्तरिक रेखालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र केहीले आर्मागेडोनतर्फ अग्रसर भइरहेको संसारको बाह्य रेखालाई।

यस चरणमा हामीले आफूलाई यो सम्झाउनु सम्भवतः उचित हुन्छ कि विपत्तिहरूको अन्त्यमा दिन र घडी घोषणा नभएसम्म, हामी अन्तिम दिनहरूमा कुनै पनि समयसम्बन्धी भविष्यवाणीलाई कुनै पहिचानयोग्य मितिको प्रतिनिधित्व गर्ने अर्थमा लागू गर्ने कुरा अस्वीकार गर्छौं। म अबदेखि भविष्यवाणीसम्बन्धी समय लागू नगर्ने मेरो बुँदालाई स्पष्ट पार्न दानियेल अध्याय १२ प्रयोग गर्नेछु। अध्याय १२ मा भविष्यवाणीसम्बन्धी समयलाई संकेत गर्ने तीन वटा पदहरू छन्।

मैले सनका वस्त्र पहिरेका त्यस मानिसलाई, जो नदीका जलहरूमाथि उभिएको थियो, आफ्नो दाहिने हात र देब्रे हात स्वर्गतर्फ उठाएर, सधैं सर्वदा जीवित रहने उहाँको नाउँमा शपथ खाँदै यसो भनेको सुनें कि यो एक काल, कालहरू, र आधा कालसम्म हुनेछ; अनि जब उसले पवित्र जनहरूको शक्तिलाई छरपष्ट पार्ने कार्य पूरा गरिसकेको हुनेछ, तब यी सबै कुराहरू समाप्त हुनेछन्। दानिएल १२:७।

रोजको बलिदान हटाइने समयदेखि, र उजाड पार्ने घृणित वस्तु स्थापित गरिने समयदेखि, एक हजार दुई सय नब्बे दिन हुनेछन्। दानिएल १२:११।

धन्य हो त्यो, जो पर्खन्छ र एक हजार तीन सय पैंतीस दिनसम्म आइपुग्छ। दानिएल १२:१२।

मिलरवादीहरूसँग यी तीनै पदहरूको सही बुझाइ थियो। यी तीन भविष्यवाणीहरू ती सत्यहरूको अंश हुन्, जसले आधारहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। तथापि, यी पदहरूको मिलरवादी बुझाइ दिनलाई एक वर्षका लागि मात्रै सिद्धान्तको प्रयोगमा आधारित थियो। “समय अब रहनेछैन” भएकाले, यी पदहरूसँग अर्को एउटा अनुप्रयोग अवश्य हुनुपर्छ, किनकि सबै भविष्यवाणीहरूले पछिल्लो वर्षाको समयावधिबारे बोलिरहेका छन्। यी पदहरूको पछिल्लो वर्षासम्बन्धी यस्तो बुझाइ हुनुपर्छ, जसले सन्देश निर्माण गर्न समयको प्रयोग गर्दैन, र पदहरूको मिलरवादी बुझाइसँग असहमत पनि हुँदैन। यी तीन पदहरूमध्ये मध्यको पद, (पद एघार), सम्बन्धमा सही मिलरवादी दृष्टिकोण यो हो कि यसले दुई तहको समयावधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जुन तीस वर्षको अवधिबाट आरम्भ हुन्छ, र त्यसपछि १२६० वर्ष आउँछन्। पद एघारले आइतबारको व्यवस्थाभन्दा अघि रहने तीस-वर्षीय अवधिलाई चिन्हित गरिरहेको छ, जसलाई उजाड पार्ने घृणित वस्तुको स्थापना द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

दानिएल १२ परमेश्वरको वचनको त्यो अध्याय हो जसले परमेश्वरका जनहरूको शुद्धीकरणको प्रक्रियालाई प्रस्तुत गर्दछ; यो प्रक्रिया अन्तिम दिनहरूमा, अर्थात् अन्तको समयमा, दानिएलको पुस्तकको एक भविष्यवाणीको मोहोर खोलिएको घटित हुन्छ। पद ११ मा हामी एउटा यस्तो भविष्यवाणी पाउँछौं जसलाई अग्रगामीहरूले ठीकसँग तीस वर्षको अवधिको रूपमा बुझेका थिए, जसले १२६० वर्षको अवधितर्फ पुर्‍याउँछ। अध्याय १२ मा, पद ७, ११ र १२ का तीनवटा भविष्यवाणीहरू सबै अन्तको समयसम्म मोहरबन्द गरिएका छन्। अन्तको समयमा ती तीनवटै भविष्यवाणीहरू अनावृत हुनैपर्छ, किनकि परमेश्वरको वचन कहिल्यै विफल हुँदैन। यही अध्यायमा, बाइबलमा मानवीय अनुग्रह-अवधिको समाप्तिको सबैभन्दा स्पष्ट चित्रण प्रस्तुत गरिएको छ; त्यसैले अध्याय १२ ले निःसन्देह र अझ विशिष्ट रूपमा एडभेन्टवादको आरम्भलाई भन्दा एडभेन्टवादको अन्त्यलाई नै पहिचान गरिरहेको छ।

दानियल अध्याय बाह्रमा रहेका तीन भविष्यवाणीहरू त्यही पवित्रशास्त्रीय खण्डमै मोहरबन्द गरिएका थिए, जहाँ मोहर लगाउने र मोहर खोल्ने कार्यले आफ्नो मुख्य भविष्यवाणीसम्बन्धी परिभाषा पाउँछ। ती तीन भविष्यवाणीहरू एक लाख चवालीस हजारको इतिहासमा मोहरबाट खोल्निन्छन्, किनकि अल्फा र ओमेगाले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भसँगै चित्रित गर्दछ। अध्याय बाह्रका तीन भविष्यवाणीसम्बन्धी समय-अवधिहरूमा जे मोहरबाट खोल्निन्छ, त्यसले परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनको अन्तिम उद्घाटनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यो उद्घाटन प्रकाश अध्याय एकमा प्रस्तुत गरिएको छ, जहाँ येशू ख्रीष्टको प्रकाशन अनुग्रह-अवधि समाप्त हुनुअघि नै मोहरबाट खोल्निन्छ। दानियल बाह्रको पद एघार अब्राम र पावलद्वारा प्रस्तुत दुईगुणै भविष्यवाणीको पहिलो रूपकसँग समकक्षी हो, जुन तीस वर्षको अवधिबाट आरम्भ भएको थियो।

दानियल बाह्र अध्यायका ती तीनवटा भविष्यवाणीहरू प्रतीकात्मक अवधिहरू हुन्, जो अन्तिम अन्त्यको समयमा खोल्निन्छन्, र त्यसरी खोल्नुले परमेश्वरका जनहरूको अन्तिम शुद्धीकरणतर्फ डोर्‍याउँछ। ती तीन भविष्यवाणीहरूमध्ये पहिलो भविष्यवाणी ख्रीष्ट आफैले दिनुहुन्छ, र जब उहाँले त्यो भविष्यवाणी प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, उहाँ सूती वस्त्र पहिरी पानीमाथि उभिरहनुभएको हुन्छ; यसरी १२६० वर्षका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको एउटा भविष्यवाणीगत अवधिको अन्त्यलाई चिन्हित गर्नुहुन्छ, र त्यस अवधिको अन्त्यलाई परमेश्वरका जनहरूको शक्तिको छरपस्टताको अन्त्यका रूपमा परिभाषित गर्नुहुन्छ। पछिल्ला दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरू एक लाख चवालीस हजार हुन्, र तिनीहरू छरपस्ट पारिएका छन्।

ख्रीष्ट पानीमाथि उभिएर एउटा प्रश्नको उत्तर दिनु मात्र होइन, त्यो प्रश्न “कहिलेसम्म?” भन्ने शब्दहरूसँग सुरु हुन्छ। “कहिलेसम्म?” एउटा भविष्यसूचक प्रतीक हो, जुन प्रश्न दानियल ८ को तेह्रौं पदमा “कहिलेसम्म?” भनी सोधिँदा येशूलाई पनि सोधिएको छ।

अनि एक जनले नदीका जलहरूमाथि उभिएका सुकुमार सनको वस्त्र पहिरेका मानिसलाई भने, “यी आश्चर्यकर्महरूको अन्त हुन अझ कति समय लाग्नेछ?”

र मैले सुनें, नदीका पानीमाथि उभिएका सूती वस्त्र पहिरेका त्यस पुरुषले आफ्ना दाहिने हात र बायाँ हात स्वर्गतिर उठाई सधैं-सर्वदा जीवित रहनुहुनेको नाउँमा शपथ खाँदै भने कि यो एक काल, दुई काल, र आधा कालसम्म रहनेछ; अनि जब उसले पवित्र जनहरूको शक्तिलाई चकनाचूर पार्ने कार्य पूरा गरिसकेको हुनेछ, तब यी सबै कुरा समाप्त हुनेछन्। दानिएल १२:६, ७।

हिद्देकेल नदीको दर्शनमा सूती वस्त्रधारी मानिसको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिनुभएका येशूलाई प्रस्तुत गरिएको प्रश्न यो हो, “यी अचम्मका कुराहरूको अन्त्य हुन अझ कति समय लाग्नेछ?”, र उलै नदीको दर्शनमा पल्मोनी (त्यो निश्चित पवित्रजन) को रूपमा प्रतिनिधित्व गरिनुभएका येशूलाई यो सोधिन्छ, “नित्य बलिदान, र उजाड पार्ने अपराधसम्बन्धी दर्शन—पवित्रस्थान र सेनादल दुवैलाई खुट्टामुनि कुल्चिन दिइने—कति समयसम्म रहनेछ?”

सिस्टर ह्याइट भन्छिन् कि शिनारका महान् नदीहरूको किनारमा दानियललाई दिइएका दर्शनहरू अहिले परिपूर्तिको प्रक्रियामा छन्, र दुवै नदी-दर्शनसँग सम्बन्धित रूपमा, येशूसित भविष्यवाणीसम्बन्धी “प्रश्न” सोधिन्छ, जसले सधैं

“उत्तर” को रूपमा आइतबारको व्यवस्था उत्पन्न गर्छ। तैपनि दुवै उत्तरहरू भविष्यवाणीसम्बन्धी समयको सन्दर्भभित्र प्रस्तुत गरिएका छन्, जुन १८४४ मा समाप्त भयो। अग्रजहरूले अध्याय आठको प्रश्न र उलाई नदी-दर्शनको उत्तरलाई ठीकसँग पहिचान गरे, र तिनीहरूले १७९८ नै परमेश्वरका जनहरूको शक्तिको तितरबितर पारिने कार्य अन्त भएको समय थियो भन्ने बुझे। तर १८४४ पछि, जब परमेश्वरको भविष्यवाणीमूलक वचनको “समय-प्रयोग” अन्त भयो, “कति समयसम्म?” भन्ने भविष्यवाणीसम्बन्धी प्रश्नले अग्रजहरूको बुझाइलाई यसरी पुनः व्यक्त गर्छ—“२३०० दिनसम्म; त्यसपछि चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको समयमा पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ”—र दानियलको अन्तिम दर्शनका “सबै” “अद्भुत घटनाहरू” पूरा हुनेछन्, जब साढे तीन प्रतीकात्मक दिनसम्म पवित्र जनहरूको तितरबितर पारिने कार्य अन्त हुन्छ।

दानियेलका अन्तिम तीन अध्यायहरूको हिद्देकेल नदीको दर्शन र सातौँदेखि नवौँ अध्यायसम्मका उलै नदीको दर्शनलाई सिस्टर ह्वाइटले “शिनारका महान् नदिहरू” भनी चिनाउनुभएको छ। सबै ऐतिहासिक तथा बाइबलीय विद्वान्हरूले शिनारसँग सम्बन्धित केवल दुईवटा नदिहरू छन्, र ती दुवै महान् नदिहरू हुन्, भनी पहिचान गरेका छन्। ती दुई नदिहरू टिग्रिस (हिद्देकेल) र यूफ्रेटिस हुन्। उलै नदी शिनारको यूफ्रेटिस होइन; त्यो शिनारमा नभई फारसमा रहेको मानिसद्वारा बनाइएको सानो नहर-नदी हो। दर्शनमा रहेको उलै नदी, जसमा एडभेन्टवादको आधार र केन्द्रीय स्तम्भ समाविष्ट छन्, शिनारमा अवस्थित छैन; तैपनि अगमवादिनीले उलैलाई यूफ्रेटिस, अर्थात् शिनारका महान् नदिहरूमध्ये एक, भनी चिनाउनुभएको छ।

हिद्देकेल दर्शनले संसारलाई आर्मागिदोनतर्फ लैजाने अजिङ्गर, पशु र झूटा अगमवक्ताको बाह्य इतिहास प्रस्तुत गर्दछ, र उलाई दर्शनले ख्रीष्टले आफ्नो दिव्यतालाई मानिसको मानवतासँग एकीकृत गर्नुहुने कार्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। अगमवाणीगत रूपमा, प्रेरणाले उलाई नदीलाई युफ्रेटीस नदीसँग दोस्रो साक्षीको रूपमा प्रयोग गरी, ख्रीष्टले आफ्नो दिव्यतालाई मानवतासँग जोड्ने क्रममा सम्पन्न गर्नुहुने कार्यलाई पहिचान गराउँछ।

यूफ्रेटिस र टाइग्रिस दुवैको आरम्भ एदेनमा भयो र तिनीहरू वाचागत इतिहासको सम्पूर्ण अवधिभर बगिरहन्छन्। जब तिनीहरू २२ अक्टोबर, १८४४ मा एडभेन्टिज्मको केन्द्रीय स्तम्भमा बगेर प्रवेश गर्छन्, तब यूफ्रेटिस मानव-निर्मित उलाइ नहरसँग संयुक्त भई ईश्वरीयता र मानवताको संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जुन एक लाख चवालीस हजारका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएकाहरूमा विश्वासको अभ्यासद्वारा सम्पन्न हुन्छ। उलाइले परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनको अधिकारमाथिको एउटा परीक्षालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, किनकि यसले फारसी उलाइ नदीलाई शिनारका महान् नदीहरूमध्ये एक भनेर पहिचान गर्ने एलेन ह्वाइटको अधिकारलाई संसारका विशेषज्ञहरूको मतसँग विरोधमा राख्छ।

उलाई नदीको प्रतीकले मानिसको वचन वा परमेश्वरको वचनमाथिको परीक्षालाई जनाउँछ। के मानिसहरू सही छन्, वा सिस्टर ह्वाइटद्वारा प्रस्तुत गरिएका वचनहरू सही छन्? के उलाई नदीले पर्सियाको एउटा मात्र नदीलाई जनाउँछ, वा यसले अदनका पानीहरू मानिसहरूका पानीहरूसँग मिसिएका पानीहरूबाट बनेको एक भविष्यवाणीमूलक नदीलाई जनाउँछ?

मैले उठाएको यस दुविधाका धेरै विकल्पहरू हुन सक्छन्, तर तपाईंहरूले मेरो आशय देख्न सक्नु भन्ने म केही विचारहरू प्रस्तुत गर्नेछु। के सांसारिक इतिहासकारहरू र धर्मशास्त्रीहरू सही छन् र सिस्टर ह्वाइट गलत छिन्? “शिनारका महान् नदीहरू” टिग्रिस र युफ्रेटीस हुन् भन्ने कुरामा कसैले विवाद गर्दैन। त्यसो भए, जब सिस्टर ह्वाइटले फारसको उलाइ नदीलाई शिनारको एक महान् नदी भनेर पहिचान गर्नुहुन्छ, के उहाँ झूटा अगमवक्ता हुनुहुन्छ? अथवा, के उहाँ साँचो अगमवक्ता हुनुहुन्छ, जसले एउटा गल्ती गर्नुभयो? एक साँचो अगमवक्ताले कति वटा गल्ती गर्न सक्छन्, त्यस सीमारेखा पार गर्नु अघि जहाँ उनी झूटा अगमवक्ता बन्छन्? अथवा, के इतिहासकारहरू गलत छन्? अथवा, के वास्तवमा उहाँ नै सही हुनुहुन्छ? अथवा, के इतिहासकारहरू र सिस्टर ह्वाइट दुवै सही छन्? मैले यो दुविधा यस उद्देश्यले उठाएको हुँ कि यस दुविधाको व्याख्यालाई त्यस मानिससम्बन्धी एउटा थप बुँदाका रूपमा प्रयोग गर्न सकियोस्, जो सूती वस्त्रमा छ, नदीमाथि उभिएको छ, र जसलाई हिद्देकेल र उलाइ नदीहरूको दर्शन दुवैमा, “कति समय?” भनेर सोधिन्छ।

दानियेल अध्याय आठमा, दानियेल फारसको शूशनमा छन्, र शूशन ऊलै नदीको किनारमा अवस्थित छ; कृषि उद्योगका कारण त्यसमा प्राकृतिक नदीका साथै मानव-निर्मित जलसेतूहरूको एक शृङ्खला पनि समावेश छ। ऊलै करिब अर्को एक सय पचास माइलजति तल बग्दै जाँदा, त्यो टाइग्रिस र युफ्रेटिस नदीहरूको संगमसँग जोडिन्छ। अदनमा उत्पत्ति भएका टाइग्रिस र युफ्रेटिस अन्ततः एकसाथ मिल्छन्, र जब तिनीहरू यसरी एकीकृत हुन्छन्, तब फारसबाट आएको ऊलै नदी पनि त्यही बिन्दुमा जोडिन्छ। जब ऊलै नदी टाइग्रिस र युफ्रेटिसको संगमस्थलमा टाइग्रिसको दलदलीय जलप्रणालीसँग मिसिन्छ, तब ऊलै शिनारका महान् नदीहरू बनाउने जलको एक भाग बन्छ। इतिहासकारहरू सही छन्, र सिस्टर ह्वाइट पनि सही हुनुहुन्छ।

जब सिस्टर ह्वाइट अध्याय आठमा उलाइको दर्शनको पहिचान गर्नुहुन्छ, तब उहाँले त्यस्तो नदीको पहिचान गरिरहनुभएको हुन्छ, जुन टाइग्रिस र युफ्रेटिस नदीहरूलाई जोड्ने मानवनिर्मित जलसेतु-प्रणालीका कारण परिचित छ; ती नदीहरूले 2520 वर्षका दुई अवधिहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसको समापन क्रमशः 1798 र 1844 मा भयो।

टाइग्रिसको एउटा प्राचीन नाम हिद्केल हो, र यूफ्रेटीससँगको सम्बन्धमा यी दुवै नदीहरू भविष्यवाणीगत रूपमा विशेष गरी अशशूर र बेबिलोनसँग सम्बन्धित ठहरिएका छन्; यी दुवैलाई परमेश्वरका भेडाहरूलाई ताडना दिनुपर्ने दुई सिंहका रूपमा पनि चिनाइएको छ। ती दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूले अन्यजातीय रोम र पोपसत्तात्मक रोमका दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूको पूर्वछाया दिए, जो एक पुरुष र एक स्त्री, अथवा एउटा मण्डली र एउटा राज्यका प्रतीक हुन्। अन्यजातीय रोम राज्यकलाको प्रतिनिधित्व गर्ने पुरुष थियो, र पोपसत्तात्मक रोम मण्डलीकलाको अशुद्ध स्त्री हो। अशशूर तिनीहरूको भविष्यवाणीगत सम्बन्धमा पुरुष थियो र बेबिलोन स्त्री थियो; यसरी टाइग्रिसलाई पुरुष र यूफ्रेटीसलाई स्त्रीको रूपमा चिनाइन्छ।

टाइग्रिस नदी राज्यशिल्पको नदी हो, जुन १७९८ सम्म पुग्यो, र यूफ्रेटीस मण्डलीय शासनको नदी १८४४ सम्म पुग्यो। यूफ्रेटीस १८४४ सम्म पुग्नैपर्थ्यो, किनकि १८४४ को सन्देश बाबेलको विषयमा थियो, (यूफ्रेटीस) जुन १८४४ मा फेरि पतित भयो। जसरी यूफ्रेटीसले १८४४ मा एक जलप्रपात उत्पन्न गर्‍यो, त्यसरी नै उलाइ नदी, जसले मानवीय कर्महरूको प्रतीकका रूपमा त्यस संगममा पनि प्रवेश गरेको थियो, अर्को नदीको पानीसँग संयुक्त भयो। राज्यशिल्पको नदी १७९८ मा थुनियो, जब पापीय शक्तिबाट नागरिक अधिकार हटाइयो। त्यही वर्ष संयुक्त राज्य अमेरिका पृथ्वीका जनावर र बाइबलीय भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यका रूपमा शासन गर्न थाल्छ। टाइग्रिस नदी १७९८ मा थुनिएको छ, ठीक त्यही स्थानमा जहाँ अन्ततः राज्यले सारा संसारलाई त्यो बाँध भत्काउन बाध्य पार्नेछ, जसले अहिले पापीय सतावटका बाढीहरूलाई रोकेर राखेको छ, जो प्रचण्ड बाढीझैं संसारमाथि बग्न लागेका छन्। त्यो पर्खाल, वा बाँध, मण्डली र राज्यको पृथक्करणको पर्खाल हो।

१८४४ मा, यूफ्रेटिस र उलाइ दुवैले १८४४ को सन्देशलाई बाबेलको पतनको रूपमा पनि चिनाउँछन्, र त्यसलाई ठीक त्यही कार्यको रूपमा पनि चिनाउँछन् जुन ख्रीष्टले १८४४ मा आरम्भ गर्नुभयो, जब उहाँ करारका सन्देशवाहकको रूपमा बाबेलका पानीहरू र मानवीय कामहरूलाई आफ्ना पवित्रस्थानमा प्रवेश गर्न लागेका एक जनसमूहबाट शुद्ध पार्नुभयो—त्यस्तो जनसमूह, जसलाई परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्नुअघि शुद्ध पारिनु आवश्यक थियो। त्यस जनसमूहको अन्तिम शुद्धीकरण मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशअन्तर्गत खन्याइएको वर्षाद्वारा सम्पन्न भयो, र मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशका ती वर्षाका थोपा टिग्रिसका पानीहरूबाट आसुत गरिएका थिए, जसरी मिलेराइटहरूले पोपवादी रोम र १७९८ लाई चिनाए, र जसरी तिनीहरूले बाबेलको पतनलाई चिनाए तथा बन्द ढोकाअघि सन्देशद्वारा शुद्ध पारिए, वा तपाईं यसो पनि भन्न सक्नुहुन्छ—उलाइ, टिग्रिस र यूफ्रेटिस नदीहरूका आसुत पानीहरूबाट आएको वर्षाद्वारा शुद्ध पारिए, जब तिनीहरूले दानिएल ८:१४ को सन्देश प्रस्तुत गरे, र प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिन खुल्नुअघि नै मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश पूरा गरे।

दानियेलको बाह्रौँ अध्यायको सातौँ पदमा जब ख्रीष्ट हिद्केलका जलहरूमाथि उभिनुभएको हुन्छ, उहाँ टिग्रिसका जलहरूमाथि उभिनुभएको हुन्छ—त्यो दर्शनमा राज्यकला का जलहरू, जसले मानव राज्यकलाका अन्तिम

गतिविधिहरूलाई चित्रित गर्दछ, जुन अनुग्रह-अवधिको समाप्तिर्तर्फ लैजान्छ। उहाँ त्यहाँ अघिल्लो पदको प्रश्नको उत्तर दिँदै उभिनभएको हुन्छ; ठीक त्यस्तै, उल्टै नदीको दर्शनमा, सूती वस्त्रधारी पुरुष, जो त्यहाँ पाल्मोनी, अर्थात् अद्भुत गणनाकर्ता हुनुहुन्छ, अघिल्लो पदको एउटा प्रश्नको उत्तर प्रदान गर्नुहुन्छ। दुवै अवस्थामा यो संवाद स्वर्गदूतहरू र ख्रीष्टबीचको स्वर्गीय संवाद हो, र दुवै अवस्थामा प्रश्न यही हो, “कति समय?”

उत्तर २३०० दिनसम्म हो; आठौँ अध्याय र बाह्रौँ अध्यायमा यो “एक समय, समयहरू, र आधा समय” हो। यो उत्तर २३०० वर्ष र १२६० वर्षका रूपमा बुझिन्छ, तर १८४४ मा परमेश्वरले भविष्यवाणीको सन्देशभित्र समयको प्रयोगमाथि निषेध राख्नुभयो, किनकि अब समय रहेन। सनको वस्त्र पहिरेका मानिस पाल्मोनीको अन्तिम पुस्ताका लागि उहाँको उत्तर के हो? “कति समयसम्म?” भन्ने प्रश्नको उत्तरका रूपमा आइतबारको व्यवस्था पहिचान गर्न धेरै साक्षीहरूद्वारा देखाइएको छ; त्यसो भए के पवित्रस्थान आइतबारको व्यवस्थामा शुद्ध पारिन्छ, र के “यी सबै आश्चर्यकर्महरू” आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुन्छन्? आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुने “आश्चर्यकर्महरू” के हुन्, र ती “आश्चर्यकर्महरू” कहिलेदेखि सुरु भएका थिए?

तब म दानिएलले हेरेँ, र हेर, त्यहाँ अरू दुई जना उभिएका थिए—एक जना नदीको किनारको यसपट्टि, र अर्को जना नदीको किनारको उसपट्टि। अनि एक जनाले नदीका पानीमाथि उभिएका मलमलको वस्त्र पहिरेका पुरुषलाई भने, “यी अद्भुत घटनाहरूको अन्त हुन अझ कति समय लाग्नेछ?”

अनि मैले सुतीको वस्त्र लगाएको त्यस मानिसलाई सुनेँ, जो नदीका पानीहरूमाथि उभिएको थियो; जब उसले आफ्नो दाहिने हात र देब्रे हात स्वर्गर्तर्फ उठायो, र सधैं-सर्वदा जीवित रहनुहुनेको नाममा यसो भनी शपथ खायो कि यो एक समय, समयहरू, र आधा समयसम्म रहनेछ; अनि जब उसले पवित्र जनहरूको शक्तिलाई छरपस्ट पार्ने कार्य पूरा गर्नेछ, तब यी सबै कुराहरू समाप्त हुनेछन्। दानियल १२:५-७।

“कति समय?” भन्ने प्रतीकात्मक प्रश्नले आइतबारको व्यवस्था जनाउँछ, र स्वर्गदूतले आइतबारको व्यवस्था कहिले हुनेछ भनेर सोधेन, तर अचम्मका घटनाहरूको अन्त्य कहिले हुनेछ भनेर सोध्यो। “अचम्मका घटनाहरू” आइतबारको व्यवस्थामा अन्त्य हुन्छन्, त्यसैले आइतबारको व्यवस्थातर्फ लैजाने ती अचम्मका घटनाहरू के हुन्? अथवा अझ स्पष्ट गरी भन्नुपर्दा, हिदेकैलको किनारमा दिइएको दर्शनमा, अध्याय १० देखि १२ सम्म प्रतिपादित ती “अचम्मका घटनाहरू” के हुन्? यदि हामीले ती “अचम्मका घटनाहरू” के हुन् भन्ने निर्धारण गर्न सक्यौं भने, ती “अचम्मका घटनाहरू” कहिले सुरु हुन्छन् भन्ने पनि पत्ता लगाउन सक्छौं। दानियल १० मा, दर्शनको क्रममा दानियलसँगको आफ्नो अन्तरक्रियामा आफ्नो उद्देश्य के थियो भन्ने कुरा गब्रिएलले स्पष्ट रूपमा पहिचान गराउँछ।

अब म तिमीलाई यो बुझाउन आएको छु कि अन्तिम दिनहरूमा तिम्रा मानिसहरूलाई के-कस्तो हुनेछ; किनकि यो दर्शन अझै धेरै दिनहरूका लागि हो। दानिएल १०:१४।

अन्तका दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूमाथि के-के आउनेछ भन्ने कुरा बुझाउन गब्रिएल आएका थिए। दानियल बाह्रमा भएका अगमवाणीहरू मिलेराइटहरूले ठीकसँग बुझेका थिए भन्ने स्वीकार गर्दै पनि, त्यसै स्वीकारोक्तिको आधारमा उक्त अध्यायको अन्तिम दिनहरूमा हुने प्रयोगलाई इन्कार गर्नु—गब्रिएलले व्यक्त गरेको उद्देश्यलाई नै निष्फल तुल्याउनु हो। गब्रिएलले अध्याय एघारको पहिलो पददेखि लिएर अध्याय बाह्रको तेस्रो पदसम्म अगमवाणीय विवरण आरम्भ गरेपछि, त्यहाँ प्रतिपादित इतिहास भनेको अजिङ्गर, पशु, र झूटा अगमवक्ताले संसारलाई आरामगेदोनतर्फ कसरी डोर्‍याउँछन् भन्ने बाह्य अगमवाणीय विवरणहरू हुन्। अध्यायभित्र परमेश्वरका जनहरू सताइएका छन् भन्ने वर्णन गर्ने अंशहरू अवश्य छन्, तर अध्याय एघारको इतिहास मुख्यतः एक बाह्य प्रकाशन हो। यसको अर्थ, दानियलको अन्तिम दर्शनभित्र अध्याय दस र अध्याय बाह्रले अल्फा र ओमेगा प्रतिनिधित्व गर्छन्; किनकि अध्याय एघारजस्तो नभई, ती दुवैले एक आन्तरिक सन्देश वर्णन गर्छन्, जसले एक लाख चवालीस हजारको छापबन्दीलाई पहिचान गराउँछ। बीचको अध्याय भनेको उत्तरका राजाद्वारा, अर्थात् रोमका पोपद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको मानवजातिको विद्रोह हो; र अल्फा अध्याय दसले, ओमेगा अध्याय बाह्रसँगै, अन्तका दिनहरूमा एक लाख चवालीस हजारको आन्तरिक अनुभवलाई पहिचान गराउँछन्। यी तीनै अध्यायहरू अनुग्रह-अवधिको समाप्तिर्तर्फ

डोन्याउँछन्; अल्फा अध्याय परमेश्वरको भयबाट आरम्भ हुन्छ, जसले आराधकहरूको दुई वर्गलाई अलग गर्छ, र अध्यायको अन्त्यसम्ममा डानियललाई शक्तिको दोब्बर भाग दिइन्छ, जसद्वारा पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरू पहिचान गराइन्छन्। अध्याय बाह्र ओमेगा अध्याय हो, र यसले तेस्रो स्वर्गदूतको न्याय-सन्देशलाई पहिचान गराउँछ।

अध्याय एघारले यरूशलेमको विनाशदेखि लिएर अनुग्रह-अवधिको समाप्तिसम्म मानवजातिको विद्रोहलाई विवरणपूर्वक प्रस्तुत गर्दछ, जुन सिस्टर ह्वाइटका अनुसार संसारको अन्त्यमा हुने अनुग्रह-अवधिको समाप्तिको एक दृष्टान्त हो। दानियेल अध्याय एघार यरूशलेमको विनाशबाट आरम्भ हुन्छ, किनकि दानियेल तिनीहरूमध्ये एक थिए जो यरूशलेमको त्रिविध विनाशको क्रममा बेबिलोन लगिएका थिए, जसले ईस्वी सन् ७० मा सोही नगरको विनाशको प्रतीकात्मक पूर्वछाया दिएको थियो, र त्यसपछि फेरि पछिल्ला दिनहरूमा संसारद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएझैं।

वर्षको उही दिनमा, छ सय पैंसट्टी वर्षको अन्तरालमा, यरूशलेमका दुई वास्तविक विनाशहरू भए। ती दुई विनाशहरू त्यही नगरका थिए जहाँ सन्दूक अवस्थित हुनुपर्ने थियो। शिलोमा उही भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरू थिए र यसले परमेश्वरको उपस्थिति रहेको, वा रहनुपर्ने, नगरको पहिलो विनाशलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। जब सिस्टर ह्वाइटले यरूशलेमको विनाशलाई अन्तिम दिनहरूको विनाशको प्रतीकको रूपमा प्रयोग गर्नुहुन्छ, तब उहाँ यरूशलेमको विनाशसम्बन्धी ख्रीष्टको प्रवचनमाथि टिप्पणी गरिरहनु भएको हुन्छ।

शीलो, नबूकदनेसर तथा तीतुसको अधीनमा यरूशलेमको विनाश—यी तीनवटा साक्षीहरू हुन्, जसले परमेश्वरको नगरको विनाशद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएझैं अन्तिम दिनहरूको गवाही दिन्छन्। शीलो पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश हो, जसले परमेश्वरसित डर मान्न सिकाउँछ—जुन कुरा एलीले गरेनन्—र उहाँलाई महिमा दिन—जुन कुरा एलीले गरेनन्—किनकि उहाँको न्यायको घडी आइपुगेको छ। दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा हामी दोहोरोपन पाउँछौं, जसको प्रतिनिधित्व नबूकदनेसर र तीतुसद्वारा गरिएको छ। अन्तिम दिनहरूमा यरूशलेमको तेस्रो विनाश अनुग्रह-अवधिको समाप्तिमा हुन्छ, जुन न्यायको समाप्ति हो।

अध्याय एघार तीन स्वर्गदूतहरूका सन्देशहरूको बाह्य इतिहास हो। यो अध्याय दसको पृथकीकरणको दर्शन र दानिएलको दर्शनको बाइसौं दिनमा हुने तीन सशक्त तुल्याउने स्पर्शहरूका बीचमा अवस्थित छ। यसको अर्थ यो पनि हो कि अध्याय बाह्र पनि अन्त्यकालमा परमेश्वरका जनमाथि आइपर्ने कुराहरूको आन्तरिक कथासम्बन्धी हुनेछ। यसको अर्थ यो पनि हो कि अध्याय बाह्रभित्रको ज्योति अध्याय दसको ज्योतिभन्दा बाइस गुणा अधिक प्रखर छ।

उलाईको दर्शनमा, ख्रीष्टलाई “कति समयसम्म?” भनेर पनि सोधियो। तेह्रौं पदमा रहेको उक्त प्रश्नसम्म लैजाने अघिल्ला बाह्र पदहरूले, बाइबलको अगमवाणीका शक्तिहरूका महत्त्वपूर्ण विवरणहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्ने बाह्य अगमवाणीय इतिहासलाई पहिचान गरिरहेका थिए। ती बाह्र पदहरूले केवल सातौं अध्यायमा प्रतिनिधित्व गरिएको इतिहासलाई पुनरुक्ति गर्दै त्यसलाई विस्तारित गरिरहेका थिए। ती पदहरूमा प्रस्तुत गरिएको अगमवाणीय इतिहास, मादी र फारसीहरूको समयबाट सुरु हुँदै एघारौं अध्यायमा पुनः दोहोर्‍याइन्छ र विस्तारित गरिन्छ। आठौं अध्यायको अन्तिम अर्धभाग र नवौं अध्यायको सम्पूर्ण भाग, अगमवक्ता दानिएलद्वारा परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनहरूको प्रतिनिधित्व हो। उलाई नदीहरूको दर्शनमा पाइने अगमवाणीय इतिहासको दर्शन—तीन अध्यायहरूसँगै, र दानिएलको गब्रिएलसँगको अन्तरक्रियाद्वारा ती अध्यायहरूमा परमेश्वरका जनहरूको प्रतिनिधित्व—दर्शौंदेखि बाह्रौं अध्यायसम्मको अल्फादेखि ओमेगासम्म हो।

हिद्देकेल ओमेगा हो र उलाइ अल्फा भएकाले, अन्तकाल आइपुग्दा बाह्रौं अध्यायमा खोलिने ज्योतिद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको शक्ति, एड्भेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भ र आधार भएको दर्शनभन्दा बाइस गुणा अधिक उज्यालो छ। यस्तो भएकाले, दानिएलको अन्तिम दर्शनको ज्योति पछिल्ला दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूसित सम्बन्धित ज्योतिका रूपमा प्रत्यक्ष चिनिन्छ। जब स्वर्गदूतले मलमलको वस्त्र लगाएको मानिसलाई, “यी अचम्मका कुराहरूको अन्त्य हुन कति समय लाग्नेछ?” भनी सोध्छ, ती अचम्मका कुराहरू तिनै हुन् जो अब्रामको करार-इतिहासले अब्रामलाई तारातिर हेर्नू भन्ने आज्ञाको प्रतिध्वनि गरेझैं, सदा-सर्वदा ताराहरूझैं चम्कन्छन्। दानिएल बाह्रमा भएका अचम्मका कुराहरू भनेका मानव प्राणीहरूको एक लाख चवालीस हजारको ध्वजचिन्हमा रूपान्तरण हुनु हो।

एउटा अधिल्लो बुँदामा हामीले दानिएल १२ को एघारौँ पदले दुई अवधिहरू मिलेर बनेको एउटा भविष्यवाणीसम्बन्धी समयवधिलाई चिन्हित गर्दछ, जसमध्ये पहिलो तीस वर्षको छ, भन्ने कुरा पहिचान गरेका थियौँ। एघारौँ पदमा उचित जोड दिनका लागि, म सातौँ पदतर्फ गएँ; उत्तरकालमा उहाँले आफ्ना जनहरूका बीचमा सम्पन्न गर्नुहुने आश्चर्यकर्महरूसँग खीष्टको प्रत्यक्ष संलग्नता देखाउनका लागि।

एघारौँ पदतर्फ फेरि फर्कँदा, म तपाईंलाई यो सम्झाउन चाहन्छु कि बाह्रौँ अध्यायलाई गब्रिएलले प्रत्यक्ष रूपमा “अन्तिम दिनहरू” भनेर सम्बोधन गरेका छन्। एक लाख चवालीस हजारका दिनहरूमा, अर्थात् ती दिनहरूमा जब तिनीहरू छाप लगाइन्छन् र परमेश्वरसँग करारमा प्रवेश गर्छन्, दानिएलको पुस्तकअनुसार, एउटा खोलिएको सन्देश हुनेछ जो बढ्दै गएर ठूलो पुकारमा परिणत हुनेछ। त्यो सन्देश बाह्रौँ अध्यायमा तीन भिन्न भविष्यसूचक अवधिहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसलाई मिलेराइटहरूले पहिले नै परिभाषित गरिसकेका छन्, र त्यसपछि भविष्यवाणीको आत्माद्वारा अनुमोदित गरिएको छ। ती तीन अवधिहरूले समयलाई प्रतिनिधित्व गर्दैनन्, किनकि बाह्रौँ अध्यायमा स्वर्गतर्फ दुवै हात उठाउने त्यही स्वर्गदूतले प्रकाश १० मा स्वर्गतर्फ एक हात उठाएर अब उपरान्त समय रहनेछैन भनी शपथ खाएको थियो। सन् १८४४ मा गरिएको त्यो घोषणा अनुसार, दानिएल १२ का ती तीन भविष्यसूचक अवधिहरू प्रतीकात्मक अवधिहरू हुन्, जसको अभिप्राय समयलाई प्रतिनिधित्व गर्नु होइन।

यसकारण, जब दानियल बाह्रको मध्यवर्ती प्रतीकात्मक भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि माइकल उठ्ने त्यही अध्यायमा तीस वर्षबाट आरम्भ हुने द्विगुणित अवधि हुन्छ, तब तिमीहरू जान्दछौ कि तीस वर्षबाट आरम्भ हुने त्यो द्विगुणित अवधि अब्रामको अल्फा भविष्यवाणीको सिद्ध परिपूर्ति हो। समयसम्बन्धी भविष्यवाणीको ओमेगा, जसले चुनिएका जनताको सन्दर्भमा वाचाको इतिहास आरम्भ गर्दछ, त्यही अध्यायमा आफ्नो सिद्ध परिपूर्तिमा पुग्दछ, जुन अध्याय अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनतामाथि आइपर्ने कुराहरूको विषयमा दानियलको गवाहीको चरमबिन्दु हो।

अन्त्यको समयमा दानियलको पुस्तकको मोहर खोलिन्छ, र उत्पन्न भएको ज्योतिले परमेश्वरका जनहरूलाई मोहर लगाउँछ। अन्त्यको समयमा दानियलको पुस्तकको मोहर खोलिन्छ, र उत्पन्न भएको ज्योति दानियलको अन्तिम अध्यायभित्र रहेका तीन भविष्यसूचक अवधिहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। त्यो अध्याय हिद्देकेल दर्शनलाई निर्मित गर्ने तीन अध्यायहरूको ओमेगा हो, र हिद्देकेल दर्शन दानियलका नदी-दर्शनहरूको अल्फालाई प्रतिनिधित्व गर्ने तीन अध्यायहरूको ओमेगा हो। एदेनमा आरम्भ भएका ती नदीहरू अन्ततः दानियलसम्म आइपुगे, अनि परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनले तिनीहरूलाई पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतको मिलेराइट आन्दोलनसम्म ल्यायो, जुन तीन स्वर्गदूतका दुई आन्दोलनहरूको अल्फा आन्दोलन थियो। पद एघारका १२९० वर्षहरू अब्राम र पावलको ४३०-वर्षीय भविष्यवाणीको ओमेगा हुन्।

दानिएल बाह्र र अब्रामको अगमवाणीसँग यसको सम्बन्धमा अघि बढ्नु भन्दा पहिले, पावल को थिए भन्ने कुरा स्मरण गर्नु उचित हुन्छ। पावल केवल अन्यजातिहरूका प्रेरित मात्र थिएनन्, तर त्यति नै महत्त्वपूर्ण रूपमा उनले आफ्नो सन्देश परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनद्वारा प्रस्तुत गरे। यसभन्दा अझ महत्त्वपूर्ण कुरा के हो भने, पावल एक व्यवस्थागत अगमवक्ता थिए। व्यवस्थागत अगमवक्ता भनेको मोशाजस्तै, परमेश्वरका जनहरूलाई एउटा व्यवस्थायुगबाट अर्को व्यवस्थायुगमा मार्गदर्शन गर्न उठाइएका अगमवक्ता हुन्—वेदी-आराधनाबाट पवित्रस्थान-आराधनातर्फ; यूहन्ना बप्तिस्मा दिने—पार्थिव पवित्रस्थानबाट स्वर्गीय पवित्रस्थानतर्फ। पावलले प्रत्यक्षबाट आत्मिकतर्फको प्रयोगसम्बन्धी जानकारी र नियमहरू, बाइबलका अन्य सबै लेखकहरूले संयुक्त रूपमा लेखेको भन्दा पनि धेरै, अत्यन्त धेरै अभिलेख गरे! उनी परमेश्वरका करारबद्ध जनहरूको सन्दर्भमा प्रत्यक्षबाट आत्मिकतर्फको संक्रमणको व्याख्या गर्न उठाइएका थिए।

पावल अब्राहामका चुनिएका मानिसहरूसम्बन्धी वाचागत प्रतिज्ञाहरू र ती चुनिएका मानिसहरू शाब्दिक अवस्थाबाट आत्मिक अवस्थामा रूपान्तरित हुँदा तिनका बीचको जोड्ने कडी हुन्। यदि वाचा-इतिहासमा पावल को थिए भन्ने भूमिकामा तपाईं दृढतापूर्वक स्थापित हुनुहुन्न भने, परमेश्वरका वाचागत जनसम्बन्धी पहिलोपटकको भविष्यवाणी ३०-वर्षीय अवधिबाट आरम्भ हुने द्वैध समय-भविष्यवाणी हो भन्ने कुरा कति दैवी रूपमा उपयुक्त छ, त्यो तपाईंले

नदेख्न सक्नुहुन्छ। एउटा भविष्यवाणी चुनिएका मानिसहरूका पिता द्वारा स्थापित गरियो, र जब तिनीहरू आत्मिक चुनिएका मानिसहरूमा रूपान्तरित भए, तब त्यस रूपान्तरणलाई पहिचान गर्न र व्याख्या गर्न एक व्यवस्थागत अगमवक्ता उठाइयो, साथै पुरानो करारको पहिलो साक्षीसँग समरेखित नयाँ करारको दोस्रो साक्षीद्वारा अब्रामको समय-भविष्यवाणीलाई अनुमोदन गर्न पनि। आरम्भमा अब्राम, अनि अन्त्यमा पावल—यी दुवैले उत्तरकालका 1290 को महत्त्वलाई प्रतिरूपित गर्छन्।

हामी अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“यहोशू र स्वर्गदूतसम्बन्धी जकरियाको दर्शन प्रायश्चित्तको महान् दिनका अन्तिम दृश्यहरूमा परमेश्वरका जनहरूको अनुभवमा विशेष सामर्थ्यका साथ लागू हुन्छ। त्यसबेला अवशिष्ट कलीसिया ठूलो परीक्षा र सङ्कष्टमा ल्याइनेछ। परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूको विश्वास पालन गर्नेहरूले अजिङ्गर र त्यसका सेनाहरूको क्रोध अनुभव गर्नेछन्। शैतानले संसारलाई आफ्ना प्रजाहरूका रूपमा गणना गर्छ; उसले आफूलाई ख्रीष्टियन भनी स्वीकार गर्ने धेरैमाथि समेत नियन्त्रण प्राप्त गरिसकेको छ। तर यहाँ एउटा सानो समूह छ, जसले त्यसको सर्वोच्चताको प्रतिरोध गरिरहेको छ। यदि त्यसले तिनीहरूलाई पृथ्वीबाट मेटाउन सक्थ्यो भने, त्यसको विजय पूर्ण हुनेथियो। जसरी त्यसले अन्यजाति राष्ट्रहरूलाई इस्राएललाई नष्ट गर्न प्रभाव पारेको थियो, त्यसरी नै निकट भविष्यमा त्यसले पृथ्वीका दुष्ट शक्तिहरूलाई परमेश्वरका जनहरूलाई नष्ट गर्न उक्साउनेछ। मानिसहरूलाई दैवी व्यवस्थाको उल्लङ्घन हुने गरी मानवीय आदेशहरूको आज्ञापालन गर्न बाध्य पारिनेछ।”

“जो परमेश्वरप्रति सच्चा रहन्छन्, तिनीहरूलाई धम्क्याइनेछ, निन्दा गरिनेछ, निष्कासित गरिनेछ। तिनीहरू ‘माता-पिता, दाजुभाइ, आफन्तजन र मित्रहरूद्वारा समेत विश्वासघात गरिनेछन्,’ यहाँसम्म कि मृत्युसम्म। लूका २१:१६। तिनीहरूको एकमात्र आशा परमेश्वरको कृपामा हुनेछ; तिनीहरूको एकमात्र प्रतिरक्षा प्रार्थना हुनेछ। जसरी यहोशूले स्वर्गदूतको सामु बिन्ती गरे, त्यसरी नै बाँकी रहेको मण्डलीले, हृदयको भङ्गता र अटल विश्वासका साथ, आफ्ना पक्षसमर्थक येशूद्वारा क्षमा र छुटकाराका निम्ति बिन्ती गर्नेछ। तिनीहरू आफ्ना जीवनको पापमयताको पूर्ण चेतना राख्छन्, तिनीहरूले आफ्नी दुर्बलता र अयोग्यता देख्छन्; र तिनीहरू निराश हुनै लागेका हुन्छन्।”

“प्रलोभक तिनीहरूलाई दोष लगाउन नजिकै उभिन्छ, जसरी उनी यहोशूको विरोध गर्न उभिएको थियो। उसले तिनीहरूका फोहोर वस्त्रहरू, तिनीहरूको दोषपूर्ण चरित्रतर्फ ओँल्याउँछ। उसले तिनीहरूको दुर्बलता र मूर्खता, तिनीहरूको कृतघ्नताका पापहरू, ख्रीष्टसँगको तिनीहरूको असमानतालाई प्रस्तुत गर्छ, जसले तिनीहरूका उद्धारकर्ताको अनादर गरेको छ। उसले तिनीहरूलाई यस विचारद्वारा भयभीत तुल्याउन प्रयत्न गर्छ कि तिनीहरूको अवस्था आशारहित छ, कि तिनीहरूको अशुद्धताको दाग कहिल्यै धुइनेछैन। उसले यसरी तिनीहरूको विश्वास नष्ट गर्ने आशा राख्छ, ताकि तिनीहरू उसका प्रलोभनहरूमा समर्पित होऊन्, र परमेश्वरप्रतिको आफ्नो निष्ठाबाट विमुख होऊन्।”

“शैतानसँग ती पापहरूको यथार्थ ज्ञान छ, जुन गर्न उसले परमेश्वरका जनतालाई प्रलोभनमा पारेको छ, र उसले तिनीहरूका विरुद्ध आफ्ना अभियोगहरू जोडदार रूपमा अघि सार्दै यो घोषणा गर्छ कि आफ्ना पापहरूद्वारा तिनीहरूले दैवी संरक्षण गुमाइसकेका छन्, अनि तिनीहरूलाई नष्ट गर्ने अधिकार आफूलाई भएको दाबी गर्छ। परमेश्वरको कृपाबाट बहिष्कृत हुनका लागि ऊ तिनीहरूलाई आफूजस्तिकै योग्य ठहर्‍याउँछ। ‘के यी,’ ऊ भन्छ, ‘स्वर्गमा मेरो स्थान, र मसँग एक भएका स्वर्गदूतहरूको स्थान लिनुपर्ने मानिसहरू हुन्? तिनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्था पालन गर्ने दाबी गर्छन्; तर के तिनीहरूले त्यसका आज्ञाहरू पालन गरेका छन्? के तिनीहरू परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेभन्दा बढी आत्मप्रेमी भएका छैनन्? के तिनीहरूले उहाँको सेवाभन्दा आफ्नै स्वार्थलाई माथि राखेका छैनन्? के तिनीहरूले संसारका वस्तुहरूलाई प्रेम गरेका छैनन्? हेर, तिनीहरूको जीवनमा छाप परेका पापहरूलाई। तिनीहरूको स्वार्थ, तिनीहरूको द्वेष, एकअर्काप्रतिको तिनीहरूको घृणा हेर। के परमेश्वरले मलाई र मेरा स्वर्गदूतहरूलाई उहाँको उपस्थितिबाट निकालिदिनुहुन्छ, अनि उही पापहरूका दोषी भएकाहरूलाई प्रतिफल दिनुहुन्छ? हे प्रभु, न्यायको दृष्टिले तपाईंले यसो गर्न सक्नुहुन्न। न्यायले माग गर्छ कि तिनीहरूका विरुद्ध दण्डादेश सुनाइयोस्।”

“तर ख्रीष्टका अनुयायीहरूले पाप गरेका भए तापनि, उनीहरूले आफूलाई शैतानी शक्तिहरूद्वारा नियन्त्रित हुन सुम्पेका छैनन्। उनीहरूले आफ्ना पापहरूका लागि पश्चात्ताप गरेका छन् र दीनता तथा खेदपूर्ण मनले प्रभुको खोजी गरेका छन्, अनि दैवी अधिवक्ता तिनीहरूको पक्षमा निवेदन गर्नुहुन्छ। जो तिनीहरूको कृतघ्नताबाट सबैभन्दा बढी अपमानित हुनुभएको छ, जसले तिनीहरूको पाप र तिनीहरूको पश्चात्ताप दुवै जान्नुहुन्छ, उहाँ घोषणा गर्नुहुन्छ: ‘हे शैतान, परमप्रभुले तँलाई हप्काउन्। मैले यी प्राणहरूका लागि आफ्नो जीवन दिएँ। तिनीहरू मेरा हातका हत्केलाहरूमा कुँदिएका छन्। तिनीहरूको चरित्रमा त्रुटिहरू हुन सक्छन्; तिनीहरू आफ्ना प्रयत्नहरूमा असफल भएका हुन सक्छन्; तर तिनीहरूले पश्चात्ताप गरेका छन्, र मैले तिनीहरूलाई क्षमा गरेको छु र स्वीकार गरेको छु।’”

“शैतानका आक्रमणहरू प्रबल छन्, उसका भ्रमहरू सूक्ष्म छन्; तर प्रभुको दृष्टि उहाँका जनमाथि छ। तिनीहरूको कष्ट महान् छ, भट्टीका ज्वालाहरूले मानो तिनीहरूलाई निल्नै लागेका छन्; तर येशूले तिनीहरूलाई आगोमा खारिएको सुनझैँ बाहिर ल्याउनुहुनेछ। तिनीहरूको सांसारिकता हटाइनेछ, ताकि तिनीहरूको माध्यमद्वारा ख्रीष्टको प्रतिरूप सिद्ध रूपले प्रकट होस्।”

कहिलेकाहीँ प्रभुले आफ्नी मण्डलीका संकटहरू र उसका शत्रुहरूले उसलाई पुर्‍याएको क्षतिलाई बिर्सनुभएको जस्तो देखिन सक्छ। तर परमेश्वरले बिर्सनुभएको छैन। यस संसारमा परमेश्वरको हृदयलाई उहाँकी मण्डलीजति प्रिय अरू केही छैन। सांसारिक नीतिले उसको अभिलेखलाई भ्रष्ट पारोस् भन्ने उहाँको इच्छा होइन। उहाँले आफ्ना जनहरूलाई शैतानका प्रलोभनहरूले पराजित हुन छोड्नुहुन्ना जसले उहाँलाई मिथ्या रूपमा प्रस्तुत गर्छन्, उहाँले तिनीहरूलाई दण्ड दिनुहुनेछ, तर जसले निष्कपटतापूर्वक पश्चात्ताप गर्छन्, ती सबैप्रति उहाँ अनुग्रहकारी हुनुहुनेछ। ख्रीष्टियन चरित्रको विकासका लागि सामर्थ्य माग्दै उहाँलाई पुकार्नेहरूलाई उहाँले आवश्यक पर्ने सबै सहायता दिनुहुनेछ।

“अन्तको समयमा परमेश्वरका जनहरूले देशमा गरिएका घृणित कामहरूका कारण आह भरिनेछन् र विलाप गर्नेछन्। आँसुसहित उनीहरूले दुष्टहरूलाई ईश्वरीय व्यवस्थालाई कुल्चिँदै हिँड्दा उनीहरूमा आइपर्ने खतरा विषयमा चेतावनी दिनेछन्, र अवर्णनीय शोकका साथ उनीहरूले पश्चात्तापमा प्रभुको सामु आफूलाई नम्र तुल्याउनेछन्। दुष्टहरूले उनीहरूको शोकको उपहास गर्नेछन् र उनीहरूका गम्भीर निवेदनहरूलाई खिल्ली ठट्याउनेछन्। तर परमेश्वरका जनहरूको वेदना र आत्मनम्रता यस कुराको अविवाद्य प्रमाण हो कि पापको परिणामस्वरूप हराएको बल र चरित्रको कुलीनता उनीहरूले फेरि प्राप्त गर्दैछन्। उनीहरू ख्रीष्टको अझ निकट आउँदैछन् र उनीहरूका आँखाहरू उहाँको सिद्ध पवित्रतामा स्थिर भएकाले नै उनीहरूले पापको अत्यन्त पापमयता यति स्पष्टसँग देख्छन्। नम्रता र विनय सफलता र विजयका सर्तहरू हुन्। क्रूसको फेदीमा झुक्नेहरूलाई महिमाको मुकुट प्रतीक्षारत छ।”

“परमेश्वरका विश्वासी, प्रार्थनाशील जनहरू, मानौँ, उहाँसँगै भित्र सुरक्षित राखिएका छन्। तिनीहरू आफैँलाई कति दृढतापूर्वक संरक्षण गरिएको छ भन्ने जान्दैनन्। शैतानद्वारा उक्साइएर, यस संसारका शासकहरू तिनीहरूलाई नाश गर्न खोजिरहेका छन्; तर यदि दोथानमा एलीशाका सेवकका आँखाहरू खोलिएझैं परमेश्वरका सन्तानका आँखाहरू खोलिन्थे भने, तिनीहरूले परमेश्वरका स्वर्गदूतहरूलाई तिनीहरूका वरिपरि छाउनी हालेका, अन्धकारका सेनाहरूलाई रोकिराखेका देख्नेथे।”

“परमेश्वरका जनहरूले उहाँको सामु आफ्ना प्राणहरूलाई दीन तुल्याउँदै, हृदयको शुद्धताका निम्ति बिन्ती गर्दा, यो आज्ञा दिइन्छ, ‘ती फोहोर वस्त्रहरू हटाइदो, अनि यी उत्साहदायी वचनहरू उच्चारण गरिन्छन्, ‘हेर, मैले तेरो अधर्म तँबाट हटाइदिएको छु, र म तँलाई परिवर्तनको वस्त्र पहिराउनेछु।’ जकरिया 3:4। ख्रीष्टको धार्मिकताको निष्कलङ्क पहिरन परीक्षित, परीक्षामा परेका, विश्वासयोग्य परमेश्वरका सन्तानहरूमाथि ओढाइन्छ। तिरस्कृत बाँकी रहेकाहरू गौरवशाली पोशाकले पहिराइन्छन्, र अब उपरान्त संसारका भ्रष्टाहरूद्वारा अशुद्ध पारिनेछैनन्। तिनीहरूका नामहरू जीवनको थुमाको पुस्तकमा कायम राखिन्छन्, सबै युगका विश्वासयोग्यहरूको बीचमा अभिलेखित गरिन्छन्। तिनीहरूले छलकर्ताका युक्तिहरूको प्रतिरोध गरेका छन्; अजिङ्गरको गर्जनद्वारा तिनीहरू आफ्ना निष्ठाबाट विचलित पारिएका छैनन्। अब तिनीहरू परीक्षकका कुटिल उपायहरूबाट सधैंका

निम्ति सुरक्षित छन्। तिनीहरूका पापहरू पापका प्रवर्तकमाथि सारिन्छन्। तिनीहरूका शिरमाथि 'सुन्दर पगडी' राखिन्छ।”

“शैतानले आफ्ना अभियोगहरू लगाउन उद्यत भइरहँदा, अदृश्य पवित्र स्वर्गदूतहरू यताउता ओहोरदोहोर गर्दै, विश्वासयोग्य जनहरूमाथि जीवित परमेश्वरको छाप लगाइरहेका थिए। यी तिनी हुन् जो थुमासित सिय्योन पर्वतमाथि उभिएका छन्, र जसका निधारहरूमा पिताको नाउँ लेखिएको छ। तिनीहरू सिंहासनको सामु नयाँ गीत गाउँछन्, त्यो गीत जसलाई पृथ्वीबाट उद्धार गरिएका एक लाख चवालीस हजार बाहेक अरू कुनै मानिसले सिक्न सक्दैन। ‘यिनीहरू तिनी हुन् जो थुमा जहाँजहाँ जानुहुन्छ उहाँकै पछि लाग्छन्। यिनीहरू मानिसहरूका बीचबाट उद्धार गरिएका हुन्, परमेश्वर र थुमाका निम्ति पहिलो फल भई। अनि तिनीहरूका मुखमा कुनै छल पाइएन: किनकि तिनीहरू परमेश्वरको सिंहासनको सामु निर्दोष छन्।’ प्रकाश 14:4, 5।”

“अब स्वर्गदूतका वचनहरूको पूर्ण परिपूर्ति प्राप्त भएको छ: ‘अब हे यहोशू महायाजक, तँ र तेरा सामुन्ने बस्ने तेरा सङ्गीहरू, सुन; किनकि तिनीहरू आश्चर्यका पात्र मानिसहरू हुन्; हेर, म मेरो दास, अर्थात् हाँगा, लाई अघि ल्याउनेछु।’ जकरिया 3:8। ख्रीष्ट उहाँका जनहरूको उद्धारकर्ता र छुटकारा-दाता स्वरूप प्रकट हुनुभएको छ। अब वास्तवमै त्यो बाँकी रहिआएका जनहरू ‘आश्चर्यका पात्र मानिसहरू’ भएका छन्, किनकि तिनीहरूको यात्राकालका आँसु र नम्रताले परमेश्वर र थुमाको उपस्थितिमा आनन्द र आदरलाई स्थान दिएका छन्। ‘त्यस दिन परमप्रभुको हाँगा सुन्दर र महिमामय हुनेछ, र पृथ्वीको फल इस्राएलबाट उम्किएकाहरूका निम्ति उत्कृष्ट र शोभायुक्त हुनेछ। अनि यस्तो हुनेछ, कि सियोनमा बाँकी छोडिएको र यरूशलेममा रहिरहने जन पवित्र कहलाइनेछ, अर्थात् यरूशलेममा जीवितहरूका बीच लेखिएको हरेक जन।’ यशैया 4:2, 3।” अगमवक्ताहरू र राजाहरू 587-592।